

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Ing. T. W.**
bytem
zastoupeného JUDr. Janem Walterem, advokátem
se sídlem v Žatci, Volyňských Čechů 837

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti žalobce ze dne 29. 3. 2019 o poskytnutí informací

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 3. 2019 v části, v níž poskytovanou informaci dne 13. 5. 2019 anonymizoval, a to ve lhůtě **15 dní** od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen** nahradit náklady řízení žalobce ve výši **17.540 Kč** ve lhůtě do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobce JUDr. Jana Waltera, se sídlem v Žatci, Volyňských Čechů 837.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal ochrany před nečinností žalovaného při poskytování informací – podnětu Ing. S. S., X, k provedení přezkumného řízení proti závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze ze dne 12. 5. 2008, zn. 1529/242/376/08/KO. Žalobce je toho názoru, že předmět jeho žádosti ze dne 29. 3. 2019 nebyl vyčerpán, neboť část obsahu poskytnuté listiny byla znečitelněna a ohledně těchto znečitelněných informací nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

II. Žaloba a další procesní postup Městského soudu v Praze

2. Žalobce uvedl, že dne 29. 3. 2019 požádal žalovaného na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*InfZ*“), o poskytnutí výše uvedeného podnětu. Následně obdržel rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. MZDR 14127/2019-/MIN/KAN, kterým žalovaný žádost odmítl z toho důvodu, že požadovaná informace není v držbě žalovaného (resp. nelze ji podle žalobcem zmíněné specifikace nalézt). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Rozhodnutím ministra zdravotnictví ze dne 10. 5. 2019 bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc žalovanému vrácena k novému projednání.
3. Dne 13. 5. 2019 obdržel žalobce přípis žalovaného č. j. MZDR 14127/2019-7/MIN/KAN společně s vyžádaným podnětem. Část informací na této listině je ovšem znečitelněna. Protože žádost nebyla takto vyřízena v celém rozsahu, učinil žalobce dne 28. 5. 2019 stížnost na postup žalovaného podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, v níž navrhl, aby ministr zdravotnictví přikázal žalovanému žádost vyřídit. Dne 6. 6. 2019 obdržel žalobce rozhodnutí ministra zdravotnictví, č. j. MZDR 14127/2019-10/PRO, kterým byl postup žalovaného potvrzen.
4. Žalobce poukázal na to, že z ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ vyplývá, že o žádosti o informace musí povinný subjekt rozhodnout zásadně ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení, a to buď tak, že žádosti vyhoví, nebo že vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) a c) InfZ zakotvuje zvláštní úpravu prostředku na ochranu před nečinností povinného subjektu - stížnost. Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.
5. Protože žalobce vyčerpал prostředky stanovené zákonem o svobodném přístupu k informacím k ochraně před nečinností správního orgánu - podal neúspěšně stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, je toho názoru, že domáhat se ochrany svého práva na informace už lze pouze správní žalobou (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40). K možností formulace výroku rozsudku vydaného podle § 81 odst. 2 s. ř. s. ve věci ochrany proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace podle InfZ poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009 – 56.

6. Městský soud v Praze při přípravě věci na jednání výzvou ze dne 29. 7. 2019, č. j. 10 A 100/2019 – 20, žalovaného mj. vyzval vyjádření k žalobě a k předložení správního spisu. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil a správní spis soudu nepředložil. Stejně tak žalovaný zůstal procesně pasivní i přes následné výzvy soudu ze dne 17. 9. a 14. 11. 2019, 20. 1. 2020 či přes výzvu soudu usnesením ze dne 19. 2. 2020, č. j. 10 A 100/2019 – 25, v níž soud žalovaného již důrazně poučil o možnosti uložení pořádkové pokuty. Žalovaný se tedy přes četné výzvy soudu k žalobě nevyjádřil, především však pro potřeby soudního řízení nepředložil správní spis.
7. Městský soud v Praze následně vyzval 1. 4. 2020 žalobce ke sdělení aktuálního stanoviska ve věci. Žalobce k výzvě soudu sdělil, že původně požadoval nařízení jednání. Tento postoj byl podmíněn tím, že mu nebylo předloženo vyjádření žalovaného k žalobě. Chtěl proto vyčkat, až se tak stane, aby se mohl seznámit s argumentací žalovaného a jeho důkazními návrhy, a teprve pak, se znalostí věci, se mohl rozhodnout, zda pouze podá k vyjádření repliku, nebo bude i nadále trvat na nařízení jednání. Žalobce dosud vyjádření žalovaného k žalobě neobdržel. V mezidobí od podání žaloby nedošlo k do-vyřízení žádosti o informace, proto žalobce i nadále na žalobě trvá. Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo doručeno žádné vyjádření žalovaného, žalobce usuzuje, že žalovaný žádné vyjádření soudu ani nepředložil. Za této situace žalobce na nařízení jednání netrvá.
8. Žalobce nicméně vypořádal jedinou dostupnou argumentaci, kterou žalovaný polemizoval s tvrzenou nečinností. Jde o argumentaci ministra zdravotnictví obsaženou v rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019, č. j. MZDR 14127/2019-10/PRO, kterým byl ke stížnosti žalobce postup žalovaného potvrzen podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ. Ministr zdravotnictví v tomto rozhodnutí uvádí, že zasláná informace skutečně byla anonymizovaná a k tomu dodává, že se tak stalo na základě jeho vlastního rozhodnutí o rozkladu ze dne 10. 5. 2019, jímž svému ministerstvu uložil, aby byla informace žalobci poskytnuta tak, aby nedošlo k porušení práva na ochranu osobních údajů třetích osob. Podle ministra byl tak žalovaný k anonymizaci vázán pokynem nadřízeného správního orgánu.
9. K tomu žalobce uvedl, že pokud povinný subjekt přistoupí k odepření informací, musí tak činit zákonným způsobem. Tento zákonný způsob určuje ustanovení § 15 odst. 1 InfZ. Je jím rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Smyslem tohoto pravidla, je přinutit povinný subjekt k tomu, aby odepření odůvodnil, a dát žadateli prostor k tomu, aby proti důvodům odepření mohl brojit. To, že ministr dal ministerstvu pokyn, aby poskytnutou listinu anonymizovalo, neznamená, že ministerstvo může anonymizaci provést libovolně. Musí přitom respektovat zákon, tj. vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti a v takovém rozhodnutí ukázat, že skutečně odepřelo jen ty údaje, které odepřít mělo.
10. Přestože městský soud žalovanému umožnil vyjádřit se ve věci k žalobě i k doplněnému vyjádření žalobce ze dne 1. 4. 2020, žalovaný svého práva vyjádřit se před jednáním k věci nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

III. Jednání ve věci

11. Jakkoliv žalobce ani žalovaný na jednání ve věci netrvali, městský soud shledal projednání věci na jednání za nezbytné za účelem provedení dokazování; jednání se uskutečnilo dne 18. 6. 2020. Žalobce na něm setrval na svém procesním stanovisku, žalovaný se jednání bez omluvy ani nezúčastnil.
12. Jelikož nebyl správní spis předložen, městský soud provedl důkazy předložené žalobcem: žádostí o informace ze dne 29. 3. 2019, poskytnutou informací s průvodním dopisem ze dne 13. 5. 2019, stížností žalobce na nečinnost při vyřizování žádosti o informace ze dne 28. 5. 2019 a rozhodnutím ministra zdravotnictví ze dne 6. 6. 2019 o potvrzení postupu žalovaného povinného orgánu při poskytování informací.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud projednal žalobu podle ustanovení § 79 s. ř. s., podle něhož platí, že „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*“ Městský soud přitom rozhodoval podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
14. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce proti namítané nečinnosti žalovaného správního orgánu vyčerpá všechny přípustné procesní prostředky – takovým prostředkem je ve věcech poskytování informací podle InfZ totiž právě stížnost na způsob při vyřizování žádosti o informace podle § 14a a násl. InfZ (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu usnesení ze dne 20. 10. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, č. 3847/2019 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).
15. Jelikož žalovaný přes opakovanou urgenci nepředložil městskému soudu správní spis, městský soud na jednání provedl důkazy, které ke svým tvrzením navrhl žalobce a jež by standardně měly být součástí správního spisu o poskytnutí informace. Obsah jednotlivých důkazů vypovídá o žalobcem vyličeném průběhu vyřizování informace, tak i o následných reakcích žalovaného (popř. ministra zdravotnictví) – je poté zjevné, že oba správní orgány reagovaly právě na žádosti a podněty žalobce, jak jejich obsah zjistil městský soud při dokazování. Poskytnutí informace žalovaným správním orgánem dne 13. 5. 2019 takto odpovídá žádosti ze dne 29. 3. 2019 a stížnost ze dne 28. 5. 2019 odpovídá tomu, že informace byla poskytnuta anonymizovaná, což potvrzuje i rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 6. 6. 2019. Oba úkony správních orgánů – sdělení žalovaného o poskytnutí informace ze dne 13. 5. 2019 i rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 6. 6. 2019 jsou navíc opatřeny doložkou autenticity, tzv. elektronickým podpisem. Autenticita a věrohodnost těchto důkazů nebyla podle názoru městského soudu sporná a bylo z nich lze nade vší pochybnost prokázat, že skutkový děj věci je právě takový, jak jej v žalobě vyličil žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

16. Z provedeního dokazování městský soud zjistil, že žalobce požádal dne 29. 3. 2019 o poskytnutí informace – v žádosti označeného podnětu. Tento podnět mu žalovaný poskytl s přípisem ze dne 16. 5. 2019 jako částečně anonymizovaný. Žalobce se domáhal stížností ze dne 28. 5. 2019, aby ministr zdravotnictví v části, v níž byla poskytnutá informace znečitelněná, přikázal žalovanému povinnému subjektu žádost vyřídit. Ministr zdravotnictví dne 6. 6. 2019 svým rozhodnutím nicméně postup žalovaného potvrdil s odůvodněním, že část informace byla anonymizována z důvodu ochrany osobních údajů.
17. Z ustanovení § 14 InfZ vyplývá, že standardním výstupem vyřízení žádosti o informace je poskytnutí informace /§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ/. Jinak lze žádost o informace pouze odmítnout podle § 14 odst. 5 písm. b) InfZ v případě neodstranění vad žádosti, především však tehdy, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví (srov. § 15 InfZ). Teprve pokud jsou pro to dány podmínky, lze žádost odložit /tj. případy, brání-li nedostatek údajů o žadateli postupu vyřízení žádosti o informaci - § 14 odst. 5 písm. a) InfZ a kdy informace nespadá do působnosti povinného subjektu - § 14 odst. 5 písm. c) InfZ/.
18. Platí rovněž, že proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace se žadatel může bránit odvoláním, popř. následně i soudním přezkumem, přičemž v rámci těchto řízení dochází k přezkumu důvodů, pro které byla žádost odmítnuta a může dojít i k nařízení povinnosti povinnému subjektu informace poskytnout (§ 16 InfZ). Z tohoto důvodu je nezbytné na výrok i odůvodnění odmítnutí poskytnutí informace klást požadavek srozumitelnosti. „Odmítá-li povinný subjekt poskytnout informace, je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012 – 57).
19. Není – li však předmět žádosti o informace vyčerpán, tj. není-li informace poskytnuta úplně, anebo zcela odmítnuta, popř. částečně poskytnuta a ve zbytku odmítnuta, může se žadatel u nadřízeného orgánu domáhat stížností podle § 16a odst. 1 písm. b a c) InfZ ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, tj. požadovat, aby žádost o informace byla vyřízena i ve zbytku.
20. Nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) – c) InfZ a) postup povinného subjektu potvrdí, b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 InfZ, nebo c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
21. V posledních dvou případech je ingerencí nadřízeného orgánu žádost o informace vyřízena (obdobně srov. odstavec č. 48, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40) – informace je buďto povinným subjektem poskytnuta na základě příkazu nadřízeného orgánu/§ 16a odst. 6 písm. b) InfZ/ nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

v případech podle § 16a odst. 6 písm. c) InfZ je poskytnuta přímo nadřízeným orgánem (s výhradou stížnosti pro neúplné poskytnutí informace podle § 16a odst. 10 InfZ) nebo jí odmítnuta s tím, že důvody pro (byť i částečné) odmítnutí žádosti mohou být přezkoumány v řízení o odvolání a poté soudem ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.

22. Pouze v případě jako je v projednávané věci, tj. pokud nadřízený orgán podle § 16 odst. 1 písm. a) InfZ potvrdí předchozí postup povinného subjektu, tj. shledá, že informace byla poskytnuta úplně anebo zde byly důvody pro částečné či úplné odmítnutí informace, k ingerenci nadřízeného orgánu do vyřizování žádosti o informace (a tím k zásahu do právní sféry žadatele) již nedochází – ostatně právě z tohoto důvodu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, dostupném na www.nssoud.cz vyslovil, že potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ /příp. c) – viz odst. 50 usnesení rozšířeného senátu/ není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se tak může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. V navazujícím rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 As 18/2017 – 55, Nejvyšší správní soud v odstavci 15 pak doplnil, že pokud „... *povinný subjekt v zákonem předepsané lhůtě neposkytne veškeré informace ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodne ... stane se tak nečinným.*“
23. Spornou a stěžejní otázkou v projednávané věci je tedy to, zda o anonymizované části podnětu měl žalovaný vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu provedené anonymizace. Žalovaný je ve shodě s ministrem zdravotnictví zjevně toho názoru, že poskytnutá anonymizovaná informace je úplným vyřízením žádosti, naopak žalobce zastává názor, že žádost v tomto rozsahu měla být odmítnuta podle § 15 InfZ. Městský soud podotýká, že kombinace částečného vyhovění žádosti o informace a rozhodnutí o částečném odmítnutí informace je přitom možná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 8/2009 – 86).
24. Požadavek ochrany osobních údajů při poskytování informací je jistě legitimní a to z několika důvodů. Ustanovení § 8a InfZ totiž povinným subjektům ukládá poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle § 86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník platí, že „*[n]ikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákoný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.*“ Podle článku 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů jsou „*osobními údaji*“ *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních proků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

fyzické osoby. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ „[p]ovinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.“ – to platí např. v případě, že subjekty samy poskytnou své osobní údaje povinnému orgánu pro účely výběrového řízení na pracovní pozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2017, č. j. 9 As 359/2017 – 51) a nepochybně se tyto závěry uplatní i v právě projednávané věci, kdy podněcovatel bez užití veřejných prostředků povinnému v podnětu poskytl své osobní údaje. Podle § 12 InfZ platí, že „všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá“.

25. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k tomuto ustanovení v bodě 24 rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 – 46, platí, že *„při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133).“* Ve shodě s tím též Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 – 75 a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 – 23 vyložil, že povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů.
26. Nejvyšší správní soud v posledních dvou citovaných rozsudcích sice akcentoval povinnost povinných subjektů poskytnout informace bez osobních údajů, to však v situaci, kdy posuzoval, jestli bylo lze žádanou informaci jako celek poskytnout nebo odmítnout. Neobstál tedy přístup povinných subjektů, že kvůli potřebě chránit osobní údaje bylo lze odmítnout informaci jako celek a naopak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jsou – li k tomu důvody, lze informaci poskytnout v anonymizovaném znění.
27. Na stěžejní otázku, zda je o anonymizované části poskytované informace nezbytné rozhodovat o odmítnutí informace podle § 15 InfZ nepřímě odpověděl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 – 25. Nejvyšší správní soud zde ve shodě s přezkoumávaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016 – 97, totiž mlčky aproboval postup povinného Obvodního soudu pro Prahu 4, který v části neposkytnutí osobních údajů (jméno a příjmení fyzických osob, jejich rodných čísel a bydliště) částečně odmítl žádost o poskytnutí trestního rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

28. Skutkově obdobnou situaci pak posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018 – 57. V projednávané věci šlo o žádost o poskytnutí neanonymizované verze kárného rozhodnutí člena České advokátní komory. Přičemž povinný subjekt /zde nadřízený orgán, jenž si vyřízení žádosti atrahoval podle § 16a odst. 6 písm. c) InfZ/ o neposkytnutí informace v části anonymizace vydal rozhodnutí. Na základě tohoto rozhodnutí poté mohl Nejvyšší správní soud poměřit zájem na ochraně soukromí dotčených osob (členů kárného senátu) nad právem na informace žadatele – ten v projednávané věci poukazoval na to, že členové kárného senátu vystupovali nikoli jako soukromé osoby, ale jako členové kárné komise, která je dle § 41 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii orgánem žalované a která podle § 47 odst. 1 téhož zákona vykonává působnost stanovenou tímto zákonem a kárným řádem v kárném řízení. V důsledku této skutečnosti bylo podle Nejvyššího správního soudu třeba na členy kárné komise žalované nahlížet, podobně jako na soudce, na veřejně činné osoby, o jejichž rozhodnutích může být veřejnost informována podle InfZ. Při informování o jejich činnosti se proto podle Nejvyššího správního soudu neuplatní omezení uvedené v § 12 InfZ a je třeba vycházet z toho, že v případě rozhodnutí těchto osob převažuje veřejný zájem na poskytování informací nad zájmem na ochraně soukromí.
29. Z výše uvedeného podle názoru městského soudu vyplývá, že pokud není informace částečně poskytnuta tak, že je anonymizována, musí být její poskytnutí v tomto rozsahu odmítnuto rozhodnutím podle § 15 InfZ. V odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci povinný vyloží důvody, pro které nebylo lze danou informaci neposkytnout, tj. je povinen zdůvodnit aplikaci konkrétního důvodu pro nevyhovění žádosti (podřadit daný skutkový stav pod příslušný důvod uvedený v informačním nebo v jiném zákoně), jinak by rozhodnutí nebylo přezkoumatelné (srov. odst. 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019 – 55).
30. Právě tento procesní postup žalovaného ve věci zcela absentuje. Jestliže žalovaný žádost v této části rozhodnutím neodmítl a svůj postup nijak neodůvodnil, žalobce se tak fakticky nemohl bránit proti důvodům pro anonymizaci žádosti - formou odvolání proti odmítnutí - a s těmito důvody např. polemizovat. Ve skutečnosti bylo neposkytnutí informace stroze odůvodněno v rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 6. 6. 2019, který sice potvrdil postup žalovaného povinného subjektu s tím, že je třeba dbát na ochranu osobních údajů třetích osob, avšak ani ten se konkrétními důvody pro anonymizaci nijak zvláště nezabýval.
31. Městský soud je přitom toho názoru, že ani ministr zdravotnictví sám svým rozhodnutím žádost o informaci v této části neodmítl, ale jen nanejvýš blanketně potvrdil předchozí postup povinného, aniž by se zabýval důvody pro odmítnutí. Tomu odpovídá nejen výrok rozhodnutí ministra /odkazující na to, že ministr rozhodl podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ/, ale též odůvodnění tohoto rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že ministr určitě neprovedl atrakci vyřízení informace podle § 16a odst. 6 písm. c) InfZ (jakožto předpoklad pro odmítnutí žádosti), ale toliko se ztotožnil s postupem žalovaného povinného subjektu, tj. s tím, že ve formě, v jaké byla informace poskytnuta, byla poskytnuta v souladu s InfZ. Městský soud je tedy toho názoru, že ani sám ministr zdravotnictví v této části poskytované informace nerozhodl o jejím odmítnutí (čímž by sám ukončil nečinnost

povinného – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Ans 5/2011 - 104).

32. Důvody pro neposkytnutí těchto informací poté nevyplývají ani z postupu povinného subjektu či z kontextu věci. Městský soud nezpochybňuje, že žalovaný by snad pro anonymizaci osobních údajů mohl disponovat vážnými důvody, které by převyšovaly právo žadatele na informace. Tyto důvody však odnikud *a priori* nevyplývají, stejně tak jako to, jaké informace vůbec byly obsahem začerněných oblastí - jejich obsah může městský soud jen odhadovat; pravděpodobně šlo o identifikaci právního zástupce podněcovatele (jenž však veřejně poskytuje své právní služby), šlo též zřejmě o identifikaci podněcovatele (tyto údaje byly žalobci stejně známy, jak vyplývá ze žádosti o informace) a snad šlo i o označení autora hlukové studie (dle podnětu však byla hluková studie vypracována jako podklad pro správní řízení).
33. Podle městského soudu by tak neobstál ani přístup, že anonymizací osobních údajů povinný informace podle § 15 InfZ odmítl materiálně, fakticky. Jak již bylo výše uvedeno, důvody pro odmítnutí poskytnutí údajů, které byly anonymizovány, z postupu žalovaného zřejmě nejsou. Pokud by pak městský soud měl akceptovat, že v rozsahu anonymizace bylo implicitně rozhodnuto i o odmítnutí informace podle § 15 InfZ, musel by současně dotvářet i pravděpodobné důvody odmítnutí poskytnutí informací. Za uvedené skutkové situace by však městský soud takové důvody dotvářel nanejvýše spekulativně a tím by nepřipustně přebíral postavení povinného subjektu, jemuž především svědčí povinnost tyto důvody vyložit.
34. Městský soud uvedené uzavírá tak, že pokud povinný subjekt informace částečně neposkytl, byl povinen v rozsahu anonymizace informace rozhodnutím podle § 15 InfZ odmítnout a důvody pro anonymizaci vyložit tak, aby je bylo lze přezkoumat v odvolacím a případně soudním řízení. Pokud žalovaný v části anonymizovaných osobních údajů žádné rozhodnutí nevydal (a současně v tomto rozsahu neposkytl požadované informace), je v této části vyřízení žádosti žalobce ze dne 29. 3. 2019 nečinný.

V. Závěr a náklady řízení

35. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů shledal žalobu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. důvodnou, a proto výrokem I. žalovanému uložil, aby žádost ze dne 29. 3. 2019 v tom rozsahu, v jakém v poskytovanou informaci - podnět anonymizoval, vyřídil. Žalovaný buďto podle ustanovení § 15 InfZ vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o informace, nebo informaci poskytne podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. K vyřízení této žádosti městský soud stanovil žalobci přiměřenou lhůtu vycházející z ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, podle kterého je povinný subjekt povinen o žádosti o informaci povinen rozhodnout do 15 dní od přijetí žádosti.
36. Výrok o náhradě nákladů vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

37. Náklady soudního řízení pro žalobce tvoří částka soudního poplatku ve výši **2.000 Kč**, dále žalobci náleží náhrada odměny jeho zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za **4 úkony** právní služby zástupce (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, vyjádření ze dne 7. 4. 2020, účast na jednání soudu dne 18. 6. 2020) - po 3.100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu. Mimosmluvní odměna tak celkově činí **12.400 Kč** (4 x 3.100 Kč). Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce ve výši **1.200 Kč** za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu (srov. § 35 odst. 2 s. ř. s.). Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Dále žalobci náleží náhrada jízdních výdajů zástupce včetně náhrady za promeškaný čas za cestu ze sídla zástupce v Žatci na jednání soudu a zpět ve výši **1940 Kč** / (1 cesta: 87km, promeškaný čas cestou 100 minut - tj. 4x100 Kč dle §14 odst. 3 advokátního tarifu) x 2, cena PHM – motorová nafta - 31,80 Kč za 1 litr, spotřeba 7,4 l na 100 km, sazba základní náhrady 4,2 Kč na 1 kilometr dle vyhlášky č. 358/2019 Sb./. Celkem tak městský soud přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši **17.540 Kč** (2.000 + 12.400 + 1200 + 1940 Kč).

V Praze dne 18. června 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: